

РЕШЕНИЕ

№ 4440

гр. с., 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 158 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Д.Р.

при участието на секретаря в.к.
като разгледа докладваното от Д.Р. Гражданско дело № 20231110127758 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на ЗЗДН.

Образувано е по молба с вх. № 144511/23.05.2023 г., с която е предявена молба за защита с правно основание чл. 8, т. 2 ЗЗДН, от Х. М. П., ЕГН *****, с искане за налагане на мерки за защита на детето на молителя – Р. Х. П. /конституирано като страна по делото, в качеството на пострадало лице/, срещу Г. С. П., едноутробен брат на пострадалото дете, при твърдения за извършен от ответника акт на домашно насилие на 02.05.2023 г. в сградата на Фондация „Асоциация Анимус“, в гр. с., ул. „в.“ № 8, след приключване на среща между пострадалото дете и неговата майка – л.д.а. /на която среща майката на детето довели и куче, както и ответника/, изразяващ се в натискане на пострадалото дете Р. на един от диваните във фойето на сградата и в извиване на ръцете й, за да може майката да изтръгне кучето от ръцете на детето, което последното държало и не искало да пусне.

В молбата се твърди, че двамата с ответника са едноутробни брат и сестра, като от 2020 г. живеят разделени поради настъпила фактическа раздяла между общата им майка и молителя /баща на пострадалото дете/. Сочи се, че на 02.05.2023 г. ответникът и детето Р. Х. П. се видели по повод насрочена среща във Фондация „Асоциация Анимус“ между л.д.а. и детето Р. П.. Твърди се, че между последните възникнал конфликт по повод куче, което л.а. довели на срещата и което детето Р. П. отказало да върне на майка си л.а.. Твърди се в конфликта също да са участвали ответникът и молителят Х. П., като се сочи, че ответникът натиснал Р. П. към дивана, докато л.а. кълчила китките на дъщеря си в опит да вземе кучето си. След инцидента детето Р. П. останала силно разстроена, като споделила с баща си, че изпитала

невероятен ужас и страх за живота си. Моли се да бъдат наложени мерки по ЗЗДН спрямо едноутробния и брат Г.. В открито съдебно заседание молителят поддържа молбата за защита. Претендира разноски.

Ответникът оспорва молбата, като не оспорва наличието на роднинска връзка между него и детето Р. П., както и обстоятелството, че на процесната дата се е намирал във Фондация „Асоциация Анимус“ във връзка среща между майка му и детето Р.. Претендира разноски.

Софийски районен съд, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните съгласно чл.12 и чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

По допустимостта на производството:

Молбата за защита е подадена от възходящ за защита на лице, за което се твърди да е пострадало от акт на домашно насилие, поради което съгласно чл. 8, т. 2 ЗЗДН е налице валидно сезиране на съда от процесуално легитимирано за това лице. Молителят твърди, че на 02.05.2023 г., спрямо пострадалото дете е извършен акт на домашно насилие от неговия едноутробен брат, поради което е налице и пасивна процесуална легитимация на ответника да отговаря по молбата за защита. Последната е подадена до съда на 23.05.2023 г., поради което е спазен и преклузивният срок по чл.10, ал.1 ЗЗДН. Предвид изложеното съдът намира, че молбата за защита е допустима.

По основателността на молбата:

Съгласно чл. 2, ал. 1 ЗЗДН „домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство” - съгласно това определение актът на домашното насилие представлява специален деликт, поради което и за него следва да са налице характеристиките на непозволеното увреждане по чл. 45 ЗЗД: виновност и противоправност на деянието на извършителя.

Представена по делото е декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, подписана от молителя Х. П., в която са декларирани обстоятелства, кореспондиращи с изложените в молбата за защита. Представено е и съдебно решение по гр.д. №10197/2020 г. по описа на СРС, образувано по претенция с правно основание чл. 127, ал. 2 СК, видно от което упражняването на родителските права по отношение на детето Р. Х. П. е предоставено на Х. П., като е определен режим на лични отношения на детето с майката л.а.. Представено е и съдебно решение по гр. д. № 57928/2020 г., образувано по молба с правно основание чл. 8, т. 2 ЗЗДН, видно от което л.д.а. е задължена да се въздържа от домашно насилие спрямо детето Р. Х. П.. Представено е и съдебно-медицинско удостоверение, издадено на детето Р. Х. П., видно от което по тялото на детето са констатирани травматични увреждания. Постъпил е и социален доклад от ДСП-Лозенец, в който е посочено, че връзката между родителите е прекъсната и двамата общуват само през адвокат, като препоръчва детето да не бъде въвличано в конфликт за лоялност между родителите. Представена е прокурорска преписка

№ 23430/2023 г. по описа на СРП, образувана по повод подадена жалба от Х. П. за нанесена телесна повреда на дата 02.05.2023 г. от л.а. върху дъщеря ѝ – Р. П., която видно от приложеното постановление същата е приключила с отказ от образуване на наказателно производство срещу л.а., поради липса на извършено престъпление от общ характер. Изготвена и приета по делото е съдебно-психологична експертиза. Разпитани са свидетелите Ж. С. П., д.и. Х. и л.д.а..

По делото са отделени като безспорни и ненуждаещи се от доказване в отношенията между страните, че пострадалото лице и ответникът са едноутробни брат и сестра, както и че са се намирали в Фондация „Асоциация Анимус“ на 02.05.2023 г. във връзка с провеждане на среща между пострадалото дете и неговата майка.

Доколкото на процесния акт на домашно насилие са присъствали очевидци, представената декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН не се ползва от придадената ѝ от закона доказателствена стойност. Освен това, в случая достоверността ѝ се опровергава от събраните по делото доказателства. От показанията на св. П., които съдът кредитира като обективни и последователни, и която е очевидец на случилото се във фоайето на Фондация „Асоциация Анимус“ на процесната дата между страните по делото, се установява, че конфликтът е възникнал по повод на доведено от л.а. куче, като ответникът опитвал да спре майка си л.а. да не дърпа детето Р. П. откъм гърба, за да вземе от детето доведеното от нея куче. Свидетелят няма спомен за това ответникът физически да е дърпал детето Р. П.. Следва да се посочи, че дори от показанията на св. Х., която не е очевидец на процесния случай, не се установява извършването на конкретни насилнически действия от страна на ответника спрямо детето Р. П., тъй като самата Р. непосредствено след събитието не била сигурна „кой я е дърпал, защото е станала суматоха“. Показанията св. а. съдът не кредитира, доколкото, преценявайки ги по реда на чл. 172 ГПК, ги намира за противоречащи на други събрани по делото доказателства, и по-конкретно - на показанията на св. П. по отношение на обстоятелството, че свидетелката а. е дърпала детето откъм гърба, за да вземе кучето си. Това обстоятелство свидетелката а. категорично заявява да не се е осъществявало, поради което съдът не дава вяра на нейните показания и не ги взема предвид при формиране на вътрешното си убеждение. Независимо от това, следва да се посочи, че дърпане и натискане от страна на ответника спрямо детето не се посочва и в показанията на св. а..

От заключението на допуснатата по делото съдебно-психологична експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, се установява, че няма убедителни, пълни и ясни данни, които да покрият обективните критерии, че детето е преживяло физическо насилие от страна на неговия брат. Установява се от заключението, че детето Р. видимо заема позицията на баща си и демонстрира индиферентност към брат си Г.. Въпреки това спонтанно, по детски, отговаря на съобщенията му по телефона, вдига телефона на майка си, за да го чуе. Установява се също, че детето Р. е мнително към поведението на брат си Г. след раздялата на родителите на Р.. Детето не съобщава вербално за страх от брат си, а за нежелание той да се появява в училище и да присъства в живота ѝ. Видно от заключението на вещото лице, общото ниво на агресия у Г. е ниско /16% по въпросника на

Бъс-Дюрки/, като физическото агресивно отреагиране се ограничава до отвръщане със същото, ако бъде ударен. Вещото лице посочва също, че и резултатите от ММРІ-2 теста също не разкриват наличие на агресивни тенденции у него.

Останалите доказателства съдът не обсъжда, тъй като същите не са в подкрепа на молбата /включително и приетото по делото съдебно-медицинско удостоверение, което установява единствено наличието на травматични увреждания, но не и авторство на деянието, в резултат на което са причинени те/.

Предвид изложеното съдът намира молбата за защита за неоснователна. От събраните по делото доказателства се установи единствено възникнал конфликт между конституираното като пострадало дете и св. а., в който се намесили молителят, както и ответникът, по повод доведено от св. а. куче. Не се установи по делото поведение, насочено към засягане на психическа и емоционална неприкосновеност на конституираното като пострадало дете, което да може да бъде квалифицирано като акт на домашно насилие. Производството за защита по реда на ЗЗДН е особено производство, което има за цел да охрани хора, пострадали реално от осъществено домашно насилие, а не да урежда спорове между родители, нито да се използва за уреждането на други отношения. Предвид изложеното съдът намира, че молбата по чл. 8, т. 2 ЗЗДН се явява изцяло неоснователна, и като такава съдът следва да я отхвърли и да откаже издаването на заповед за съдебна защита.

По разноските:

При този изход на делото разноски се дължат на ответника, от който е предявена претенция за присъждане на такива. Установява се от представения от ответника договор за правна защита и съдействие /л. 30 от делото/ заплащането на 600,00 лв. адвокатски хонорар, поради което и следва да му бъдат присъдени разноски в посочения размер. Доколкото молбата е за защита на лице, което не е навършило 18-годишна възраст, държавната такса следва да остане за бюджета на съда.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ молба с вх. № 144511/23.05.2023 г., с която е предявена молба за защита с правно основание чл. 8, т. 2 ЗЗДН, от Х. М. П., ЕГН *****, с искане за налагане на мерки за защита на конституираното като пострадало дете – Р. Х. П., ЕГН *****, срещу Г. С. П., ЕГН *****, едноутробен брат на пострадалото дете, при твърдения за извършен от ответника акт на домашно насилие на 02.05.2023 г., като **ОТКАЗВА ДА ИЗДАДЕ ЗАПОВЕД ЗА ЗАЩИТА.**

ОСЪЖДА на основание чл. 11, ал. 3 ЗЗДН Х. М. П., ЕГН *****, да заплати на Г. С. П., ЕГН *****, сума в размер на 600,00 лв., представляваща разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в седемдневен срок, считано от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____